کلام سلطان باہو
رحمتہ اللہ علیہ
الف اللہ چنبے دی بوٹی، من وچ مرشد لائی ہو
نفی اثبات دا پانی ملیس، ہر رگے ہر جائی ہو

تعارف

حضرت سلطان باھو رحمتہ اللہ علیہ ضلع جھنگ پنجاب کے ایک گاؤں شور کوٹ میں 1039ھ میں پیدا ہوئے۔

آپ کے والد ماجد حضرت محمد بازیدؒ نہایت صالح، پابند شریعت، حافظ قرآن اور فقیہہ، مسئلہ دان اور اپنے وقت کے بڑے عالم تھے۔

حضرت سلطان باھوؒ کی والدہ ماجدہ حضرت بی بی راستیؒ جو اولیائے کاملین میں سے تھیں، کو باطن میں بذریعہ الہام قبل از ولادت اعلام ہوا کہ آپ کے بطن سے عنقریب ایک ایسا ولی اللہ عارف واصل اور فقیر کامل ظہور فرمائے گا جو آخری زمانے میں تمام روئے زمین کو اپنے انوارِ فیضان سے معمور کر دے گا۔ اس کو باھوؒ کے مبارک نام سے موسوم کرنا۔

بچپن ہی میں آپ کی پیشانی مبارک سے انوارِ ولایت ہویدا تھے۔ آگے چل کر آپ باھوؒ سے سلطان باھوؒ کہلانے لگے۔

حضرت سلطان باھوؒ کو باطن میں نبی کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے بیعت فرمایا ہے اور ان کو اویسی طور پر آنحضرت صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم سے فیض، تلقین اور ارشادِ باطنی حاصل ہوا ہے۔

حضرت سلطان باھوؒ اپنی کتاب "امیر الکونین" میں ارشاد فرماتے ہیں کہ عرصہ تیس سال تک مرشد کامل کی طلب میں جا بجا پھرتا رہا ہوں۔ چنانچہ انہوں نے اس طویل

عرصہ میں بے شمار مرشدوں کو دیکھا اور ان میں سے اکثر کاملین عارفین سے ملے اور ان کی دل و جان سے خدمت کی اور ان سے فیوضات اور برکات حاصل کیں۔ لیکن اس زمانے کے ان فیوضاتِ اسماء وصفات سے ان کی تسکین نہ ہو سکی۔

آخر اس نورِ ذات کی طلب صادق اور جذب و عشق حقیقی نے ان کو اس سالارِ سالکاں، سرورِ دو جہاں اور سید انس و جاں ختم الانبیاء احمد مجتبیٰ حضرت محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کی ذاتِ جمع جمیع تک پہنچا دیا اور اس بحرِ انوارِ ذات میں اس قدر حصہ وافر حاصل کیا اور نورِ مطلق ہو کر فقر کے ایسے بلند ترین مقام پر پہنچ گئے جہاں سے اوپر اور کوئی مقام باقی نہ رہا۔

حضرت سلطان باھوؒ نے فارسی زبان میں ایک سو سے زیادہ کتابیں تصنیف فرمائی ہیں۔

حضرت سلطان العارفینؒ نے 1102ھ میں بتاریخ یکم جمادی الثانی اس دارِ فانی سے دار البقاء کی طرف رحلت فرمائی۔

حضرت سلطان باھوؒ کا مزارِ مبارک دریائے چناب کے مغربی کنارے ایک گاؤں میں جو ہے جوانہی ے نام سے موسوم ہے۔ اور جھنگ سے پچاس میل دور جنوب کی جانب قصبہ گڑھ مہاراجہ کے نزدیک تحصیل شور کوٹ میں واقع زیارت گاہ خواص و عام اور مرجع جملہ انام ہے۔

☆==☆==☆

الف اللہ چنبے دی بوٹی

الف اللہ چنبے دی بوٹی مرشد میرے من وچ لائی ہُو
نفی اثبات دا پانی ملیا ہر رگے ہر جائی ہُو
اندر بوٹی مشک مچایا، جاں پھُلّن پر آئی ہُو
جیوے مُرشد کامل باہُو، جیں اِہ بوٹی لائی ہُو

الف اللہ چنبے دی بوٹی

الف اللہ چنبے دی بوٹی ، مرشد من وِچ لاندا ہُو
جس گت اتے سوہنا راضی ، او گت سدا سکھاندا ہُو
ہر دم یاد رکھے ہر ویلے ، سوہنا اٹھدا بہاندا ہُو
آپ سمجھ سمجھیندا باہُو ، آپے آپ ہو جاندا ہُو

الف اللہ جاں سہی کیتو سے

الف اللہ جاں سہی کیتوس ، چمکیا عشق اگوہاں ہُو
راتیں ڈینہاں تاء تکھیرے ، کرے اگوہاں سونہاں ہُو
اندرے بالن اندرے بھاہیں ، اندرے دھکھدا دھونہاں ہُو
نہ رگ تھیں رب نیڑے باہُو ، عشقے کیتا سونہاں ہُو

الف الست نوں سنیا

الف الست نوں سنیا تاں سن ، ملیا روپ ودھیرا ہُو
روحاں پچھیا کون شہزادہ ، جینہوں ملیا سہرا ہُو
یارہویں صدی ظاہر تھیساں ، باہُو ناں ہے میرا ہُو
روح آکھن محبوب نبیؐ دے ، پا ساڈے ول پھیرا ہُو

اندر کلماں کل کل کردا

اندر کلماں کل کل کردا، عشق سکھایا کلماں ہُو
چوداں طبق نیں کلمے اند ، چھوڑ کتاباں قلماں ہُو
کانے کپ کپ قلم بناون ، لکھ نہ سکن کلماں ہُو
کلماں پیر پڑھایا باہُو ، ذرا نہ رہیاں الماں ہُو

ایمان گیا عشقے دے پاروں

ایمان گیا عشقے دے پاروں ، کافر ہو کے رہیے ہُو
گھت زنا کفر دا گل وِچ ، بت خانے وِچ بہیے ہُو
جس تھاں جانی نظر نہ آوے ، سجدہ مول نہ دہیے ہُو
جانی نظر نہ آوے باہو ، تاں کلماں نہ کہیے ہُو

اُچے ٹبے مور چھلاون

اُچے ٹبے مور چھلاون ، جل ملے مرغائیاں ہُو
دکھاں دی سرکھاری چائی ، کرم کریں رب سائیاں ہُو
اپنیاں مینوں طعنے دیون ، کیہڑا دوش پرائیاں ہُو
کلرکہار وی چھوڑیا باہو ، عشق مہاراں چائیاں ہُو

اکھیاں سرخ تے مُونہیں زردی

اکھیاں سرخ تے مُونہیں زردی ، ہر ولوں دل آہیں ہُو
مونہہ اتھا خشبوئی والا ، پوہتا ونج کدائیں ہُو
عشق مشک نہ چھپے رہندے ، ظاہر تھین اتھائیں ہُو
نام فقیر جنہاں دا باہو ، لامکانی جائیں ہُو

اکھیاں نوں میں پئی سمجھاواں

اکھیاں نوں میں پئی سمجھاواں ، نہ رو ڈھاہیں ڈھاہیں ہُو
دل نوں صبر قرار نہ آوے ، سجن دونویں ناہیں ہُو
اندرے بالن اندرے دھواں ، اندھرے بھڑکن بھاہیں ہُو
طالب ہاں دیدار دا باہو ، اپنا آپ وکھائیں ہُو

اوجھڑ جھل تے مارو بیلا

اوجھڑ جھل تے مارو بیلا ، جتھے جالن آئی ہُو
جس کندھی نوں ڈھاہ ہمیشہ ڈھٹھی کل ڈھہائی ہُو
نیں جنہاں دے وہے سراندی ، سکھ نہ سوندے رائی ہُو
ریت پانی جتھ کٹھے باہو ، اتھ نہ بجھدی کائی ہُو

ایہو نفس اساڈا بیلی

ایہو نفس اساڈا بیلی ، نال اساڈے سِدھا ہُو
زاہد عالم آن نواوے ، جتھے ویکھے تھدھا ہُو
جو وی اس دی کرے سواری ، اوسے دا راہ سِدھا ہُو
راہ فقر دا مشکل باہو، ماء سیرا نہ رِدھا ہُو

اللہ پڑھیا پڑھ حافظ ہویا

اللہ پڑھیا پڑھ حافظ ہویا ، گیا حجابوں پردہ ہو
پڑھ پڑھ عالم فاضل ہویا بھی طالب ہویا۔ زردا ہو
لکھ ہزار کتاباں پڑھیاں ظالم نفس نہ مردا ہو
باجھ فقیراں کسے نہ ماریا باہو اِہ ظالم چور اندر دا ہو

الف اللہ صحیح کیتوس

الف اللہ صحیح کیتوس جدوں چمکیا عشق اگوہاں ہو
رات وہیں دیوے تانگھڑے نت کرے اگوہاں سوہاں ہو
اندر بھائیں اندر بالن اندر دے وِچ دُھوآں ہو
باہُو شاہ لگ رب تھیں نیڑے لدھا جدوں عشق کیتا سی سوہاں ہو

الف احد جد دتی وکھالی

الف احد جد دتی وکھالی از خود ہویا فانی ہو
قرب وصال مقام نہ منزل نہ اوتھے جسم نہ جانی ہو
نہ اوتھے عشق محبت کائی نہ اوتھے کون مکانی ہو
عینوں عین تھیوسے باہو سِر وحدت سبحانی ہو

اندر ہو تے باہر ہو

اندر ہُو تے باہر ہُو وت باہو کتھ لبھیندا ہو
ہُو دا داغ محبت والا دم دم نال سڑیندا ہو
جتھے ہُو کرے روشنائی اوتھوں چھوڑ اندھیرو سیندا ہو
دوہیں جہان غلام اوس باہُو جہڑ ہُونوں صحیح کریندا ہو

ازل ابد توں صحیح کیتوسے

ازل ابد توں صحیح کیتوسے دیکھ تماشے گزرے ہو
چوداں طبق دے دے اندر آتش لائے حجرے ہو
جہاں حق نہ حاصل کیتا اُہ دوہیں جہانیں اُجڑے ہو
عاشق غرق ہوئے وچ وحدت باہو دیکھ تنہا ندے حجرے ہو

ایمان سلامت ہر کوئی منگے

ایمان سلامت ہر کوئی منگے عشق سلامت کوئی ہو
منگن ایمان شرماؤں عشقوں دل نوں غیرت ہوئی ہو
جس منزل نوں عشق پوچاوے ایمان خبر نہ کوئی ہو
میرا عشق سلامت رکھیں باہُو ایمانوں دھریاں دھروئی ہو

ایہہ نفس اساڈا بیلی

ایہہ نفس اساڈا بیلی جے نال اساڈے سِدھا ہُو
جو کوئی اُس دی کرے تباہی اُس نام اللہ دا لدّھا ہُو
زاہد عابد آن نوائے جتھے ٹکڑا ویکھے تھِدا ہُو
راہ فقر دا مشکل باہُوؒ گھر ماں نہ سیرا رِدّھا ہُو

الستُ بربکم سنیا دل میرے

الستُ بربکم سنیا دل میرے جند قالُوا بلیٰ کوکیندی ہُو
حُب وطن دی غالب ہوئی اک پل سون نہ دیندی ہُو
عاشقاں مُول نہ قبولی باہُو کر کر زاریاں روندی ہُو
قہر پوے تینوں رہزن دنیا جو تُوں حق دا راہ مریندی ہُو

اڈّھی لعنت دنیا تائیں

اڈّھی لعنت دنیا تائیں ساری دنیا داران ہُو
جنہاں راہ صاحب دے خرچ نہ کیتی غضب دیاں ماراں ہُو
پیوواں کولوں پُتر کوہندی بھٹھ دنیا مکاراں ہُو
جنہاں ترک دنیا تھیں کیتی باہُو لیسن باغ بہاراں ہُو

اندر وِچ نماز اساڈی

اندر وِچ نماز اساڈی ہکسے جا نتیوے ہُو
نال قیام رکوع سجودے کر تکرار پڑھیوے ہُو
اِہ دِل ہجر فراقوں سڑدا اِہ دم مرے نہ جیوے ہُو
سچا راہ محمدؐ والا باہو جَیں وِچ رب لبھیوے ہُو

ایہہ تن میرا چشماں ہووے

ایہہ تن میرا چشماں ہووے میں مرشد ویخ نہ رجاں ہُو
لُوں لُوں دے مُڈھ لکھ لکھ اکھیاں اِک کھولاں اِک کجاں ہُو
اتنیاں ڈٹھیاں وی صبر نہ آوے فیر ہور کِتے دل بھجاں ہُو
مرشد دا دیدار اے باہُو مینوں لکھ کروڑاں حجاں ہُو

ایہہ تن رب سچے دا حجرا

ایہہ تن رب سچے دا حُجرا وچ پا فقیرا جھاتی ہُو
ناں کر منت خواج خضر دی تیرے اندر آب حیاتی ہُو
شوق دا دیوا بال ہنیرے متھاں لبھی دست کھڑاتی ہُو
مرن تھیں اگے مر ہے باہُو جنہاں حق دی رمز پچھاتی ہُو

باہو باغ بہاراں کھڑیاں

باہو باغ بہاراں کھڑیاں ، نرگس ناز شرم دا ہُو
دل وچ کعبہ صحیح کیتو سے پاکوں پاک پرم دا ہُو
طالب طلب طواف تمامی حُب حضورؐ حرم دا ہُو
گیا حجاب تھیوسے حاجی ، باہُو ، جداں بخشیوس راہ کرم دا ہُو

بغداد شہر دی کیا نشانی

بغداد شہر دی کیا نشانی ، اُچیاں لمّیاں چیراں ہُو
تن من میرا پُرزے پُرزے ، جیوں درزی دیاں لیراں ہُو
انہاں لیراں دی گل کفنی پا کے ، رلساں سنگ فقیراں ہُو
بغداد شہر دے ٹکڑے منگساں باہُو ، کرساں میراں میراں ہُو

باہجھ حضوری نہیں منظوری

باہجھ حضوری نہیں منظوری ، توڑے پڑھن بانگ صلاتاں ہُو
روزے نفل نماز گزارن ، توڑے جاگن ساریاں راتاں ہُو
باجھوں قلب حضور نہ ہووے ، توڑے کڈھن سے زکاتاں ہُو
باہُو باجھ فنا ربّ حاصل ناہیں ، ناں تاثیر جماعتاں ہُو

بے ادباں ناں سار ادب دی

بے ادباں ناں سار ادب دی ، گئے ادباں تھیں وانجے ہُو
جیہڑے تھاں مٹّی دے بھانڈے ، کدی نہ ہوندے کانجے ہُو
جیہڑے مُڈھ قدیم دے کھیڑے ہوون ، کدی نہ ہوندے رانجھے ہُو
جیں حضور نہ منگیا باہُو ، گئے دوئیں جہانیں وانجے ہُو

بزرگی نوں گھت وہن رُڑھائیے

بزرگی نوں گھت وہن رُڑھائیے ملیے رَج منہ کالا ہُو
لَا اِلٰہ گل گہنا مڑھیا ، مذہب کی لگدا سالا ہُو
اِلَّا اللہ گھر میرے آیا ، جیں آن اُٹھایا پالا ہُو
اساں بھر پیالا خضروں پیتا ، باہُو آب حیاتی والا ہُو

بسم اللہ، اسم اللہ دا

بسم اللہ ، اسم اللہ دا ایہہ دی گہناں بھاراں ہُو
نال شفاعت سرورؐ عالم ، چھٹسی عالم سارا ہُو
حدوں بے حد درود نبیؐ نوں جیندا ایڈ پسارا ہُو
میں قربان تنہاں توں باہُو ، جنہاں ملیا نبیؐ سہارا ہُو

بنھ چلایا طرف زمین دے

بنھ چلایا طرف زمین دے ، عرشوں فرش ٹِکایا ہو
گھر تھیں ملیا دیس نکالا ، اساں لکھیا جھولی پایا ہو
ریہہ نی دنیا نہ کر جھیڑا ، ساڈا اگے دل گھبرایا ہو
اسیں پردیسی ساڈا وطن دور اڈا باہو دم دم غم سوایا ہو

بے تے پڑھ کے فاضل ہوئے

بے تے پڑھ کے فاضل ہوئے حرف نہ پڑھیا کسے ہو
جیں پڑھیا تھیں شوہ نہ لدھا ، جاں پڑھیا کجھ تسے ہو
چوداں طبق کرے روشنائی انھیاں کجھ نہ دسے ہو
باجھ وصال اللہ دے باہو ، سبھ کہانیاں قصے ہو

بوہتی میں اوگن ہاری

بوہتی میں اوگن ہاری ، لاج پئی گل اُسدے ہو
پڑھ پڑھ علم کرن تکبر ، شیطان جیہیا وتھے مُسدے ہو
لکھاں نوں بھو ، دوزخ والا بک نت بہشتوں رُسدے ہو
عاشقاں دے گل چُھری ہمیشاں باہو ، اگے محبوبہ دے کُسدے ہو

باری وچوں باشہ پھڑیا

باری وچوں باشہ پھڑیا، حکمت نال پھہایا ہو
دے دے طعمے وڈیاں کیتا ، تن دا ماس کھوایا ہو
سر تے ٹوپی پیریں گھنگھرو ، عجب لباس پوایا ہو
باشے دی کیہ یاری باہو ، اُڈیا وت نہ آیا ہو

پڑھ پڑھ علم ملوک رجھاون

پڑھ پڑھ علم ملوک رجھاون کیہہ ہویا ایس پڑھیاں ہو
ہرگز مکھن مول ناں آوے پھٹے دودھ دے کڑھیاں ہو
آکھ چنڈورا ہتھ کے آئیو ایس دنگوری چیناں ہو
ہک دل خستہ رکھیں راضی باہو لئیں عبادت وریاں ہو

پڑھ پڑھ علم اشراف نہ تھیندے

پڑھ پڑھ علم اشراف نہ تھیندے ، جیہڑے اصل کمینے ہو
پتل سونا مول نہ بن دا ، جڑیے لکھ نگینے ہو
شوم سخی نہ بن دے توڑے ، ہوون لکھ خزینے ہو
باجھوں عشق نجات نہ باہو ، مردے رہن مدینے ہو

پڑھیا علم تے ودھی مغروری

پڑھیا علم تے ودھی مغروری عقل بھی گیا تلوہاں ہو
بھلا راہ ہدایت والا نفع نہ کیتا دوہاں ہو
سر دیتاں جے سر ہتھ آوے سودا ہار نہ توہاں ہو
وڑیں راز محبت والے باہو کوئی رہبر لے کے سوہاں ہو

پڑھ پڑھ عالم کرن تکبر

پڑھ پڑھ عالم کرن تکبر ملاں کرن وڈیائی ہو
گلیاں دے وچ پھرن نمانے بغل کتاباں چائی ہو
جتھے ویکھن چنگا چوکھا اوتھے پڑھن کلام سوائی ہو
دوہیں جہانیں سوئی مٹھے باہو جنہاں کھادی ویچ کمائی ہو

پڑھ پڑھ علم مشائخ سداون

پڑھ پڑھ علم مشائخ سداون کرن عبادت دوہری ہو
اندر جھگی پئی لٹیوے تن من خبر ناں موں موری ہو
مولا والیؔ سدا سکھالی دل توں لاہ تکوری ہو
باہو رب تنہاں نوں حاصل جنہاں جگ ناں کیتی چوری ہو

پاک پلیت نہ ہوندے ہرگز

پاک پلیت نہ ہوندے ہرگز توڑے رہندے وچ پلیتی ہو
وحدت دے دریا اچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ہو
ہک بت خانے واصل ہوئے ہک پڑھ پڑھ رہن مسیتی ہو
فاضل سٹ فضیلت بیٹھے باہو عشق نماز جاں نیتی ہو

پیر ملیاں جے پیڑ ناں جاوے

پیر ملیاں جے پیڑ ناں جاوے اسنوں پیر کی دھرناں ہو
مرشد ملیاں ارشاد نہ من نوں اوہ مرشد کی کرناں ہو
جس ہادی کولوں ہدایت ناہیں اوہ ہادی کی پھڑناں ہو
جے سر دتیاں حق حاصل ہووے باہو اس موتوں کی ڈرناں ہو

پاٹا دامن ہویا پرانا

پاٹا دامن ہویا پرانا کچرک سیوے درزی ہو
حال دا محرم کوئی نہ ملیا جو ملیا سو غرضی ہو
باجھ مربی کے نہ لدھی گجھی رمز اندر دی ہو
اوسے راہ دل جائیے باہو جس تھیں خلقت ڈردی ہو

پنجے محل پنجاں وِچ چانن

پنجے محل پنجاں وچ چانن ڈیوا کت دل دھریئے ھو
پنجے مہر پنجے پٹواری حاصل کت دل بھریئے ھو
پنجے امام تے پنجے قبلے سجدہ کت کریئے ھو
باہُو جے صاحب سر منگے ہرگز ڈھل نہ کریئے ھو

تارک دنیا تدتھیو سے

تارک دنیا تدتھیو سے جداں فقر ملیو سے خاصا ھو
راہ فقر دا تدتھیو سے جداں ہتھ پکڑیو سے کاسا ھو
دریا وحدت دا نوش کیتو سے اجاں بھی جی پیاسا ھو
راہ فقر رت ہنجوں روون باہُو لوکاں بھانے ہاسا ھو

تلہ بنھ توکل والا

تلہ بنھ توکل والا ھو مردانہ تریئے ھو
جیں دکھ تھیں سکھ حاصل ہووے اس دکھ تھیں نہ ڈریئے ھو
اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ یُسْرًا آیا جت اسے دل دھریئے ھو
اوہ بے پرواہ درگاہ باہُو اوتھے رو رو حاصل بھریئے ھو

تن تندور ہڈاں دا بالن

تن تندور ہڈاں دا بالن ، آہیں نال تپایا ھو
دکھاں دا میں آٹا پیٹھا ، ہنجواں نال گنھایا ھو
خون جگر تھیں پیڑے کیتے ، عشق پکیتھن لایا ھو
میں قربان جنہاں نوں باہُو ، دم دم درد سوایا ھو

تن من یار دا شہر بنایا

تن من یار دا شہر بنایا دل وچ خاص محلہ ھو
آن الف دل دسوں کیتی میری ہوئی خوب تسلّہ ھو
سب کچھ مینوں پیا سنیوے جو بولے ماسوا اللہ ھو
درد منداں ایہہ رمز پچھاتی باہُو بے دراں سر کھلہ ھو

تریہہ پہراں وِچ

تریہہ پہراں وچ کجھ نہ کھٹیا ، دیر نوں کیہہ کرسیں ھو
لے لے توشہ عملاں والا ، نہیں تاں دم دم سڑسیں ھو
جھوک لدائیاں پچھو تاسیں ، جوہ بیگانی وڑسیں ھو
بھج وسیلے مرشد باہُو ، نبیؐ دے بیڑے چڑھسیں ھو

تیری بے پرواہی کولوں

تیری بے پرواہی کولوں ، جند اساڈی ڈردی ہُو
ہٹ وکاندی مچھی جیہڑی ، شوہ دریا دے تردی ہُو
چولا میرا لیر پلیراں ، کیویں سیسی درزی ہُو
نہ کوئی محرم ملیا باہُو ، جو ملیا سو غرضی ہُو

تسی پھیری دل نہ پھریا

تسی پھیری دل نہ پھریا ، کیہ لینا اس پھڑ کے ہُو
پڑھیا علم تے عمل نہ کیتا ، کیہ لینا اس پڑھ کے ہُو
چلہ کٹیا کجھ نہ کھٹیا ، کیہ لینا اتھ وڑ کے ہُو
باہُو جاگ بناں نہ جمدے ، لال ہوون دُدّھ کڑھ کے ہُو

توڑے تنگ پرانے ہوون

توڑے تنگ پرانے ہوون گھٹے نہ رہندے تازی ہُو
مار نقارہ دل وچہ وڑیا کھیڈ گیا اِک بازی ہُو
مار دلاں نوں جوان دتونیں جدوں تکے نین نیازی ہُو
انہاں نال کیہ ہویا باہُو جنہاں یار نہ رکھیا راضی ہُو

تسی اداتوں کبی ہویوں

تسی داتوں کبی ہویوں ماریں دم ولیہاں ہُو
من دا منکا اِک نہ پھیریں گل پائیں پنج دیہاں ہُو
دین لکیاں گل گھوٹو آدے لین لکیاں جھٹ شیہاں ہُو
پھر چت جنہاں دے باہُو اوتھے زایا دساں میناں ہُو

تد فقیر شتابی بندا

تد فقیر شتابی بندا جد جان عشق وچہ ہارے ہُو
عاشق شیشا تے نفس مربی جاں جاناں توں وارے ہُو
خود نفسی چھڈ ہستی جھیڑے لاہ سروں سب بھارے ہُو
باہُو باجھ مویاں نہیں حاصل تھیندا توڑے سے سانگ اتارے ہُو

توں تاں جاگ ناں جاگ فقیرا

توں تاں جاگ ناں جاگ فقیرا انت نوں ٹور جگایا ہُو
اکھیں میٹیاں ناں دل جاگے ، جاگے مطلب پایا ہُو
ایہہ نکتہ جداں کیتا پختہ تاں ظاہر آکھ سُنایا ہُو
میں تاں بھل دیندی ساں باہُو مینوں مرشد راہ دکھایا ہُو

ثابت صدق تے قدم اگیرے

ثابت صدق تے قدم اگیرے تاہیں رب لبھیوے ہو
لوں لوں دے وچہ ذکر اللہ دا ہر دم پیا پڑھیوے ہو
ظاہر باطن عین عیانی ہو ہو پیا سنیوے ہو
نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جنہاں دی جیوے ہو

ثابت صدق تے قدم اگیرے

ثابت صدق تے قدم اگیرے تاہیں رب لبھیوے ہو
زاہد سے ریاضت کر کر، خون جگر دا پیوے ہو
لکھ ہزار کتاباں پڑھ کے، دانشمند سدیوے ہو
جیں وچ حب دنیا دی باہو، مول فقیر نہ تھیوے ہو

ثابت عشق جنہاں نیں لدھا

ثابت عشق جنہاں نیں لدھا جنہاں ترٹی چوڑ چا کیتی ہو
ناں اوہ صوفی ناں اوہ صافی سجدہ کرن مسیتی ہو
خالص نیل پرانے اُتے نہیں چڑھدا رنگ مجیٹھی ہو
قاضی آن شرع ول باہو کدیں عشق نماز نہ نیتی ہو

ثابت ہو کے ڈھونڈ لے

ثابت ہو کے ڈھونڈ لے، تیرے اندر کون بولیندا ہو
سے ورھیاں توں کرے عبادت، بھیت ذرا نہ دیندا ہو
ایہو لعل بدخشاں والا، جس نوں پھریں ڈھونڈیندا ہو
اوسے توں قربان آں باہو، جیہڑا سعی کریندا ہو

جیں دل اسم اللہ دا چمکے

جیں دل اسم اللہ دا چمکے، عشق وی کردا ہلے ہو
کستوری نہ چھپدی بھانویں، دے رکھیے سے پلے ہو
انگلیں مگروں دینہہ نہ چھپدا، دریا رہن نہ ٹھلے ہو
اساں اسے وچ اوہ اسانہہ وچ، باہو یار سوتے ہو

جیں دینہہ دا میں در تیڈے تے

جیں دینہہ دا میں در تیڈے تے، صحی ونج کیتا ہو
اس دینہہ دا سر فدا اٹھائیں، در بیا نہ لیتا ہو
سر دیون کجھ آکھن ناہیں، شوق پیالا پیتا ہو
میں قربان تنہاں نے باہو، عشق سلامت کیتا ہو

جو دل منگے ہووے ناہیں

جو دل منگے ہووے ناہیں ہوون گیا پریرے ہُو
دوست نہ دیوے دل دا دارو، عشق نہ واگاں پھیرے ہُو
اس میدان محبت والے ہلدے تاء ترکھیڑے ہُو
میں قربان تنہاں تھیں باہُو جنہاں رکھیا قدم اگیرے ہُو

جس الف مطالعہ کیتا

جس الف مطالعہ کیتا بے دا باب نہ پڑھدا ہُو
چھوڑ صفاتی لدھوس ذاتی اُو عامی دور چاکر دا ہُو
نفس امارہ کتیوا جانے نماز نیاز نہ دھردا ہُو
کیا پرواہ تنہاں نوں باہُو جنہاں گھاڑو لدھا گھر دا ہُو

جے چاہیں وحدت رب دی

جے چاہیں وحدت رب دی مرشد دیاں مل تلیاں ہُو
مرشد لطفوں کرے نظارہ گل تھیون سب کلیاں ہُو
انہاں کلیاں وچوں اک لالہ ہوسی گل اک گل پھلیاں ہُو
دوہیں جہانیں مٹھے باہو جنہاں سنگ کیتا دو ڈلیاں ہُو

جیں دل عشق خرید نہ کیتا

جیں دل عشق خرید نہ کیتا سو دل بخت نہ بختی ہو
اُستاد ازل دے سبق پڑھایا ہتھ دتی اوس دل تختی ہُو
بہر آیاں دم ناں ماریں جاں سر آوے سختی ہُو
پڑھ توحید تھیوی واصل باہُو سبق پڑھیوے وقتی ہُو

جیں دل عشق خرید نہ کیتا

جیں دل عشق خرید نہ کیتا، سو دل درد نہ پھٹی ہو
جیں دل عشق حضور نہ منگیا، سو درگاہوں سٹی ہو
اس دل تھیں پتھر وی چنگے، جو دل غفلت اٹی ہو
باہو یار نہ ملیا جیہاں، چوڑ نہ کیتی تڑٹی ہو

جیں دل عشق خرید نہ کیتا

جیں دل عشق خرید نہ کیتا، خسرے مرد زنانے ہُو
نخے خسرے ہر کہ آکھے، کون آکھے مردانے ہو
گلیاں دے وچ پھردے جیویں، جنگلی ڈھور دیوانے ہو
گل تد پوسی جس دم باہُو، عشق بھسن گانے ہو

جو دل منگے تھیوے ناہیں

جو دل منگے تھیوے ناہیں ، تھیون رہیا پریڑے ہُو
یار نہ دیوے دل دا دارو، عشق نہ واگاں پھیرے ہُو
اس میدان محبت دے وِچ ، ملدے تاء تکھیرے ہُو
میں قربان تنہاں نیں باہُو ، رکھیا قدم اگیرے ہُو

جاں دا مرشد کاسا دِڑا

جاں دا مرشد کاسا دِڑا ، تاں دی بے پرواہی ہُو
راتیں جاگیاں کیہ ہویا جے ، مرشد جاگ نہ لائی ہُو
راتیں جاگیں کریں عبادت ، نندیا دنے پرائی ہُو
دنیا کوڑا تخت اے باہُو ، فقر ہے سچی شاہی ہُو

جل جلیندے جنگل بھوندے

جل جلیندے جنگل بھوندے ، ہکا گل نہ پکی ہُو
چلّے کیتے حج گذارے ، دل دی دوڑ نہ ڈکی ہُو
تریہہ روزے تے پنج نمازاں ، ایہہ وی پڑھ پڑھ تھکی ہُو
کل مراداں حاصل باہُو ، نظر کامل جاں تکی ہُو

جیندے سار مویاں کیہ جانن

جیندے سار مویاں کیہ جانن ، سو جانے جو مردا ہُو
قبراں دے وِچ نہ ان پانی ، خرچ لوڑیندا گھر دا ہُو
ہک وچھوڑا ماء پیو بھائیاں ، بیا عذاب قبر دا ہُو
واہ نصیبہ باہُو جیہڑا ، وِچ حیاتی مردا ہُو

جے توں چاہیں وحدت رب دی

جے توں چاہیں وحدت رب دی ، مَل مرشد دیاں تلیاں ہُو
مرشد لطفوں کرے نظارا ، گل تھیون سبھ کلیاں ہُو
گُلاں وِچ ہوک لالہ ہوسی ، گُل نازک گُل پھلیاں ہُو
دو جگ مٹھڑے باہو جنہاں سنگ ، کیتا دوں دوں ولیاں ہُو

جے رب نہاتیاں دھوتیاں ملدا

جے رب نہاتیاں دھوتیاں ملدا ، ملدا ڈڈواں مچھیاں ہُو
جے رب وال ودھائیاں ملدا ، ملدا بھیڈاں سیساں ہُو
جے رب راتیں جاگیاں ملدا ، ملدا کال کرچھیاں ہُو
رب تنہا نوں ملدا باہو ، نیتاں جیں دیاں اچھیاں ہُو

جتھے رتی عشق رکاوے

جتھے رتی عشق رکاوے اوتھے مول ایمان نہ ڈھیوے ہُو
کُتب کتاباں تے وِرد وظیفے اوتر چا کچیوے ہُو
باجھوں مرشد کجھ نہ حاصل توڑے راتیں جاگ پڑھیوے ہُو
مریے مرن تھیں اگے باہو، تاں رب حاصل تھیوے ہُو

جو پاکی بن پاک ماہی

جو پاکی بن پاک ماہی دے سو پاکی جان پلیتی ہُو
ہک بتخانے جا واصل ہوئے ہک خالی رہے مسیتی ہُو
عشق دی بازی لئی جنہاں سر دیندیاں ڈھل نہ کیتی ہُو
ہرگز دوست نہ ملیا باہُو جنہاں ترٹی چوڑ نہ کیتی ہُو

جنگل دے وِچ شیر مریلا

جنگل دے وچ شیر مریلا باز پوے وِچ گھر دے ہُو
عشق جہا اشراف نہ کوئی جہڑا نہ چھڈے وِچ زر دے ہُو
عاشقاں نیندر بھکھ نہ کوئی عاشق مول نہ مردے ہُو
عاشق سوئی جیوندے باہو، جہڑے رب لگے سر دھردے ہُو

جیوندے کیہہ جانن سار مویاں دی

جیوندے کیہہ جانن سار مویاں دی سو جانے جو مردا ہُو
قبراں دے وِچ اَن نہ پانی اوتھے خرچ لوڑیندا گھر دا ہُو
اِک وچھوڑا ماں پیو بھائیاں دُوجا عذاب قبر دا ہُو
ایمان سلامت تِس دا باہو، جہڑا رب لگے سر دھردا ہُو

جاں تائیں خودی کریں

جاں تائیں خودی کریں خودنفسوں، تاں تائیں رب نہ پاویں ہُو
شرط فنا نوں جانیں ناہیں، نام فقیر سداویں ہُو
موئے باجھ نہ سوہندی الفی، ایویں گل وِچ پاویں ہُو
نام فقیر ہے سوہندا باہُو، جیندیاں جے مر جاویں ہُو

جنہاں عشق حقیقی پایا

جنہاں عشق حقیقی پایا مونہوں نہ کجھ الاون ہُو
ذکر فکر وِچ رہن ہمیشہ دم نوں قید لگاون ہُو
سِرّی، روحی، قلبی، سُوری، اخفی خفی کہاون ہُو
میں قربان تنہاں تھیں باہو جہڑے ہکس نگاہ جگاون ہُو

جنہاں شوہ الف تھیں پایا

جنہاں شوہ الف تھیں پایا اوہ فیر قرآن نہ پڑھدے ہُو
اوہ مارن دم محبت والا، دور ہویو نے پردے ہُو
دوزخ بہشت غلام تنہاندے پاکیتو نے بردے ہُو
میں قربان تنہاں تھیں باہو، جہڑے وحدت دے وِچ وڑدے ہُو

جب لگ خودی کریں خودنفسوں

جب لگ خودی کریں خودنفسوں تب لگ رب نہ پاویں ہُو
شرط فناہ نوں جانے ناہیں تے اسم فقیر رکھاویں ہُو
موئے باجھ نہ سوہندی الفی ایویں گل وِچ پاویں ہُو
تدوں نام فقیر ہے سوہندا باہو جے جیوندیاں مر جاویں ہُو

جیوندیاں مر رہنا ہووے

جیوندیاں مر رہنا ہووے تاں دیس فقیراں بہیے ہُو
جے کوئی سٹے گدڑا کوڑا وانگ اروڑی رہیے ہُو
جے کوئی کڈھے گالہاں مہناں اس نوں جی جی کہیے ہُو
گلہ الاہناں بھنڈی خواری یار دے پاروں سہیے ہُو
قادر دے ہتھ ڈور اساڈی باہو جیوں رکھے تیوں رہیے ہُو

جو دم غافل سو دم کافر

جو دم غافل سو دم کافر سانوں مرشد اہ پڑھایا ہُو
سنیاں سخن گیاں کھل اکھیں اساں چت مولا دل لایا ہُو
کیتی جان حوالے رب دے اساں ایسا عشق کمایا ہُو
مرن تھیں مر گئے لگے باہو تاں مطلب نوں پایا ہُو

جیکر دین علم وِچ

جیکر دین علم وِچ ہوندا تاں سر نیزے کیوں چڑھدے ہُو
اٹھاراں ہزار جو عالم آہا اوہ اگے حسینؑ دے مردے ہُو
جے کجھ ملاحظہ سرور دا کردے تاں خیمے تنبو کیوں سڑدے ہُو
جے کر من دے بیعت رسولی تاں پانی کیوں بند کردے ہُو
پر صادق دین تنہاندے باہو جو سر قربانی دھردے ہُو

جد دا مرشد کاسہ دتا

جد دا مرشد کاسہ دتا تدوی بے پرواہی ہُو
کیہ ہویا جے راتیں جاگیں جے مرشد جاگ نہ لائی ہُو
راتیں جاگیں تے کریں عبادت وینہ نندیا کریں پرائی ہُو
کوڑا تخت دنیا دا باہو تے فقر سچی پادشاہی ہُو

چڑھ چناں، تے کر روشنائی

چڑھ چناں ، تے کر روشنائی ذکر کریندے تارے ہُو
گلیاں دے وِچ پھرن نمانے ، لعلاں دے ونجارے ہُو
شالا مسافر کوئی نہ تھیوے ، ککھ جنہاں توں بھارے ہُو
تاری مار اُڈا نا باہو ، اساں آپے اُڈن ہارے ہُو

چڑھ چناں تے کر روشنائی

چڑھ چناں تے کر روشنائی تارے ذکر کریندے تیرا ہُو
ترے جیہے چن کئی سے چڑھدے، سانوں سجناں باجھ ہنیرا ہُو
جتھے چن اساڈا چڑھدا ، اوتھے قدر نہیں کجھ تیرا ہُو
جس دے کارن اساں جنم گوایا باہُو یار ملے اِک پھیرا ہُو

حافظ پڑھ پڑھ کرن تکبر

حافظ پڑھ پڑھ کرن تکبر مُلّاں کرن وڈیائی ہُو
ساون مانہہ دے بدلاں وانگوں پھرن کتاباں چائی ہُو
جتھے ویکھن چنگا چوکھا ، اوتھے پڑھن کلام سوائی ہُو
دوہیں جہانیں مٹھے باہو ، جنہاں کھادی ویچ کمائی ہُو

خام کیہ جانن سار فقر دی

خام کیہ جانن سار فقر دی جیہڑے محرم ناہیں دل دے ہُو
آب مٹی تھیں پیدا ہوئے خامی بھانڈے گل دے ہُو
لعل جواہراں دا قدر کی جانن ، جو سوداگر دل دے ہُو
ایمان سلامت سوئی ویسن باہُو ،جیہڑے بھج فقیراں مل دے ہُو

دال دِلے وِچ ذکر اللہ دا

دال دلے وِچ ذکر اللہ دا ، سو دل دور دلیلوں ہُو
دال دا دور اگوںہاں کر لے ، کثرت کنوں قلیلوں ہُو
قطب ، کمال ، جمالوں ، جسموں ، جوہر، جاہ جلیلوں ہُو
قبلہ قلب منور باہُو ، خلوت خاص خلیلوں ہُو

دال دلیلاں چھوڑ وجودوں

دال دلیلاں چھوڑ وجودوں ، ہو ہشیار فقیرا ہُو
بنھ توکل پنچھی اُڈدے ، پلے خرچ نہ زیرا ہُو
روزی روز اڈ کھان کدیں نہ ، کردے کول ذخیرا ہُو
مولا خرچ اپڑاوے باہُو ، جو پتھر وِچ کیڑا ہُو

دل ہی مومن دل ہی کافر

دل ہی مومن دل ہی کافر ، دل ہی گنگا نہاوے ہو
دل ہی عالم دل ہی فاضل ، دل ہی کے جاوے ہو
دل ہی مرشد دل ہی طالب ، دل ہی بت پچھاوے ہو
میں قربان ہاں جیہڑا باہو ، دل توں غیر ہٹاوے ہو

دل کالے کولوں منہ کالا چنگا

دل کالے کولوں منہ کالا چنگا جے اُسنوں جانے ہو
منہ کالا دل اچھا ہووے تاں دل یار پچھانے ہو
ایہہ دل یار دے پچھے ہووے متاں یار دی کدی پچھانے ہو
سے عالم چھوڑ مستیاں نٹھے باہو جد لگے نیں دل ٹکانے ہو

دل دا دفتر وحدت والا

دل دا دفتر وحدت والا دائم کریں مطالیا ہو
ساری عمراں پڑھدیاں گزری جہلاں دے وچہ جالیا ہو
اکو اسم دل اللہ دا رکھیں اپنا سبق مطالیا ہو
دوہیں جہاں غلام تہاندے باہو جیس دل اللہ سمجھا لیا ہو

درد اندر دا اندر ساڑے

درد اندر دا اندر ساڑے باہر کراں تا گھائل ہو
حال اساڈا کیویں اوہ جانن جو دنیا تے مائل ہو
بحر سمندر عشقے والا ہر دم رہندا حائل ہو
پہنچ حضور اساں نہ باہو اساں نام ترے دے سائل ہو

درد منداں دیاں آہیں کولوں

درد منداں دیاں آہیں کولوں ، پتھر پہاڑوں جھڑدے ہو
درد منداں دیاں آہیں کولوں ، ناگ زمینے وڑدے ہو
درد منداں دیاں آہیں کولوں ، راتیں تارے جھڑدے ہو
درد منداں دیاں آہیں کولوں ، باہو مول نہ ڈردے ہو

درد منداں دے دھوئیں دُھکدے

درد منداں دے دھوئیں دُھکدے ڈردا کوئی ناں سیکے ہو
انہاں دھواں دے تا تکھیرے محرم ہووے تاں سیکے ہو
چمک شمشیر کھڑا ہے سر تے ترس پوس تاں تھیکے ہو
ساہورے کڑیئے اپنے ونجناں باہو سدا ناں رہناں پیکے ہو

درد منداں دا خون جو پیندا

درد منداں دا خون جو پیندا کوئی برہوں باز مریلا ھُو
چھاتی دے وچہ کیتس ڈیرا جیویں شیر بیٹھا مل بیلا ھُو
ہاتھی مست سندوری وانگوں کردا پیلا پیلا ھُو
اس پیلے دا دوسواس ناں تھے باھو پیلے باجھ ناں ہوندا میلا ھُو

دین تے دنیا سکیاں بھیناں

دین تے دنیا سکیاں بھیناں تینوں عقل نہیں سمجھیندا ھُو
دونوں اکس نکاح وچہ آون تینوں شرع نہیں فرمیندا ھُو
جویں اگ تے پانی تھاں اکتے وچہ واسا نہیں کریندا ھُو
دوہیں جہانیں مٹھا باھو جیہڑا دعویٰ کوڑ کریندا ھُو

دنیا گھر منافق دے

دنیا گھر منافق دے یا گھر کافر دے سونہدی ھُو
نقش نگار کرے بہتیرے زن خوباں سبھ موہندی ھُو
بجلی وانگوں کرے لشکارے سر دے اُتوں جھوندی ھُو
حضرت عیسیٰ دی سانھ وانگوں باھو راہ دیندیاں نوں کونہدی ھُو

دنیا ڈھونڈن والے کتے

دنیا ڈھونڈن والے کتے در در پھرن حیرانی ھُو
ہڈی اتے ہوا تنہاں دی لڑدیاں عمر دہانی ھُو
عقل دے کوتاہ سمجھ نہ جانن پیوں لوڑن پانی ھُو
باجھوں ذکر ربے دے باھو کوڑی رام کہانی ھُو

دین گنوایا دنیا پچھے

دین گنوایا دنیا پچھے، آہی دنیا کھوٹی ھُو
ہتھ کوزہ تے گل وچ تسبیح، سر تیرے تے ٹوپی ھُو
جس دم دا توں مان کریناں ئیں، اس نوں پئی ہوئی لوٹی ھُو
ترک چا کر دنیا نوں باھو، سر تے قبر کھلوتی ھُو

دُدّھ تے دہی ہر کوئی رِڑکے

دُدّھ تے دہی ہر کوئی رِڑکے عاشق بھا رڑکیندے ھُو
تن چٹورا من مدھانی، آہیں نال ہلیندے ھُو
دکھاندا نیترا کڈھے لسکارے غماندے پانی پیندے ھُو
نام فقیر تنہاں دا باھو جیہڑے ہڈاں نوں مکھن کڈھیندے ھُو

راہ فقر دا پرے پریرے

راہ فقر دا پرے پریرے اوڑک کوئی نہ دِسّے ہُو
نہ اوتھے علم نہ پڑھن پڑھاون نہ اوتھے مسئلے قصّے ہُو
اِہ ہے دنیا بت پرستی مت کوئی اس تے دِسّے ہُو
موت فقیری جیں سر آوے باہو معلم ہووے تسّے ہُو

راتیں رتی خواب نہ آوے

راتیں رتی خواب نہ آوے ویہاں بہت حیرانی ہُو
عارف دل گل عارف جانے کیا جانے نفسانی ہُو
کر عبادت کجھ حاصل تھیوے ایویں ضائع گئی جوانی ہُو
حق حضور تنہاں نوں باہو جنہاں ملیا پیر جیلانی ہُو

راہ فقر دا تدلد ہوسی

راہ فقر دا تدلد ہوسی جد ہتھ پھڑیوے سے کاسہ ہُو
تارک دنیا توں تداں تھیوسیں جد فقر ملیوسی خاصہ ہُو
دریا وحدت دا نوش کیتوس اجاں بھی جی پیاسہ ہُو
راہ فقیری رت ہنجو رودن باہو لوکاں بھانے ہاسہ ہُو

رات اندھیری کالی دے وِچ

رات اندھیری کالی دے وِچ عشق چراغ کراندا ہُو
جیندی سِک کنوں دِل نیویں توڑے نیں آواز سناندا ہُو
اوجھڑ جھل تے مارو بیلے اوتھے دم دم خوف شہاندا ہُو
جل تھل جنگل گئے جھگیندے باہو کامل نینھ جہاندا ہُو

روزے نفل نمازاں تقوے

روزے نفل نمازاں تقوے سبھے کم حیرانی ہُو
انہیں گلیں رب حاصل ناہیں خود خوانی خود دانی ہُو
ہمیش قدم جلیندا ملیو سو بار یار نہ جانی ہُو
وِرد وظیفے تھیں چھٹ رہسی باہُو جد ہو رہسی فانی ہُو

راتیں نین رَت ہنجو رودن

راتیں نین رَت ہنجو رودن دیہاں غمزدہ غم دا ہُو
پڑھ توحید وڑیا تن اندر سکھ آرام نہ سم دا ہُو
سر سُولی تے چا ٹنگیو تے ایہا راز پرم دا ہُو
سِدّھا ہو کر ہیوے باہُو قطرہ رہے نہ غم دا ہُو

راتیں خواب نہ انہاں ہرگز

راتیں خواب نہ انہاں ہرگز جہڑے اللہ والے ہو
باغاں والے بوٹے وانگوں طالب نت سنبھالے ہو
نال نظارے رحمت والے کھڑے حضوروں پالے ہو
نام فقیر تنہاں دا باہو جو گھر بیٹھیاں یار وکھالے ہو

رحمت اس گھر وِچ دِسّے

رحمت اس گھر وِچ دِسّے جتھے بلدے دیوے ہو
عشق ہوائی چڑھ گئے فلک تے کتھے جہاز گھیوے ہو
عقل فکر دی بیڑی اوتھے پہلے پور ڈبیوے ہو
ہر جا جانی وَسّے باہو کتول نظر کچیوے ہو

زبانی کلمہ ہر کوئی آکھے

زبانی کلمہ ہر کوئی آکھے دِل دا پڑھدا کوئی ہو
جتھے کلمہ دل دا پڑھیے اوتھے جیبھ ملے نہ ڈھوئی ہو
دل دا کلمہ عاشق پڑھدے کیہہ جانن یار کلوئی ہو
کلمہ پار پڑھا باہو میں سدا سوہاگن ہوئی ہو

زاہد زُہد کریندے تھکے

زاہد زُہد کریندے تھکے روزے نفل نمازاں ہو
عاشق غرق ہوئے وچ وحدت اللہ نال محبت رازاں ہو
جیہڑی مکھی قید شہد وچ ہوئی کیہہ اُڈسی نال شہبازاں ہو
جنہاں مجلس نال نبی دے باہو اُہ صاحب راز نیازاں ہو

سینے وِچ مقام ہے کیں دا

سینے وِچ مقام ہے کیں دا ، مرشد گل سمجھائی ہو
ایہو ساہ جو آوے جاوے ، ہور نہیں شے کائی ہو
اس نوں اسم الاعظم آکھن ، ایہو سر الٰہی ہو
ایہو موت حیاتی باہو ، ایہو بھیت خدائی ہو

سوز کنول دل سڑیا سارا

سوز کنول دل سڑیا سارا تے دُکھاں ڈیرے لائے ہو
کوئل وانگ کوکیندی وتاں متاں مولا مینہ برسائے ہو
بول پپیہا رُت ساون آئی نہ وںجن دِن ضائع ہو
ثابت قدم تے قدم اگوہاں باہو تیتھوں اہ گل یاد دلائے ہو

سبق صفائی سوئی پڑھدے

سبق صفائی سوئی پڑھدے جو وَت ہینے ذاتی ہُو
علموں علم اہناں نوں ہویا اصلی تے اثباتی ہُو
نال محبت نفس کُٹھو نے کڈھ قضا دی کاتی ہُو
پر بہرہ خاص اہناں نوں باہُو جہاں لدھا آب حیاتی ہُو

سے روزے سے نفل نمازاں

سے روزے سے نفل نمازاں سے سجدہ کر کر تھکے ہُو
سے واری مکّے حج گزارن دل دی دوڑ نہ مکّے ہُو
چلے چلئے جنگل بھوناں اس گل تھیں نہ پکّے ہُو
سب مطلب حاصل ہوندے باہو جد پیر نظر اِک تکّے ہُو

سن فریاد پیراں دیا پیرا

سن فریاد پیراں دیا پیرا میں آکھ سناواں کینوں ہُو
ترے جیہا مینوں ہور نہ کوئی میں جیہاں لکھ تینوں ہُو
پھول نہ کاغذ بدیاں والے درتوں دھک نہ مینوں ہُو
میں وچ ایڈ گناہ نہ ہوندے باہوتوں بخشیندوں کہنیوں ہُو

سب تعریف کو یشر کردے

سب تعریف کو یشر کر دے کارن دُرّ بحر دے ہُو
شش فلک تے شش زیناں شش پانی اُتے تردے ہُو
چھیاں حرفاں دے سخن اٹھاراں اوتھے دو دو معنی دھردے ہُو
پر حق پچھانیاں ناہیں باہو پہلے حرف سطر دے ہُو

سن فریاد پیراں دیا پیرا

سن فریاد پیراں دیا پیرا میری عرض سنیں کن دھر کے ہُو
میرا بیڑا اڑیا وِچ کپراں تے جتھے مچھ نہ بہندے ڈو کے ہُو
شاہ جیلانی محبوب سبحانی میری خبر لیو جھٹ کر کے ہُو
پیر جیہاں دا میراں باہُو سوئی کدھی لگ دے تر کے ہُو

شور شہر تے رحمت وسے

شور شہر تے رحمت وسے جتھے باہُو جالے ہُو
باغباناں دے بوٹے وانگوں، طالب نت سمہالے ہُو
نال نظارے رحمت والے کھڑا حضوروں پالے ہُو
نام فقیر تنہاں دا باہُو، جہڑا گھر وِچ یار دکھالے ہُو

شریعت دے دروازے اُچے

شریعت دے دروازے اُچے راہ فقر دا موری ہُو
عالم فاضل لنگھن نہ دیندے ، جو لنگھدا سو چوری ہُو
پٹ پٹ اِٹاں وٹے مارن درد منداں دے کھوری ہُو
راز ماہی دا عاشق جانن باہُو ، کی جانن لوک اتھوری ہُو

صفت ثنائیں مول نہ پڑھدے

صفت ثنائیں مول نہ پڑھدے ، نہ جاپیے وچ ذاتی ہُو
علم و عمل اونہاں وچ ہووے ، جیہڑے اصلی تے اثباتی ہُو
نال محبت نفس کٹھوئیں ، گھِن رضا دی کاتی ہُو
چوداں طبق دلے دے اندر باہُو ، پا اندر دی جھاتی ہُو

صورت نفس لمارہ دی کوکے

صورت نفس لمارہ دی کوکے ، کُتا پاگل ہو نہالا ہُو
کوہے ، نوچے ، لہو پیوے ، منگے چرب نوالا ہُو
کھبے پاسوں اندر بیٹھا ، دل دے نال سنبھالا ہُو
ایہہ بد بخت ہے بھُلا باہو ، اللہ کر سی ٹالا ہُو

ضروری نفس کُتے نوں

ضروری نفس کُتے نوں ، قیما قیم کچیوے ہُو
نال محبت ذکر اللہ دا ، دم دم پیا پڑھیوے ہُو
ذکر کنوں رب حاصل تھیندا ، ذاتوں ذا سدیوے ہُو
دونہیں جہان غلام اُنہاں نوں باہُو ، جنہاں ذات لبھیوے ہُو

طالب غوث الاعظم والے

طالب غوث الاعظم والے ، شالا کدے نہ ہووں ماندے ہُو
جیندے اندر عشق دی رتی ، سدا رہن کرلاندے ہُو
جینوں عشق ملن دا ہووے ، لے خوشیاں نت آندے ہُو
دوہیں جہاں نصیب تنہاندے باہُو ، جیہڑے ذاتی اسم کماندے ہُو

طالب بن کے طالب ہونویں

طالب بن کے طالب ہونویں ، اوسے نوں پیا گانویں ہُو
سچا لڑہادی دا پھڑ کے ، اوہو تویں ہو جانویں ہُو
کلمے دا توں ذکر کمانویں ، کلمے نال نہانویں ہُو
اللہ تینوں پاک کریسی باہُو جے ذاتی اسم کمانویں ہُو

ظاہر ویکھاں جانی تائیں

ظاہر ویکھاں جانی تائیں، نالے دِسّے اندر سینے ھُو
برہوں ماری میں نت پھراں، میتھوں حسن لوک نابینے ھُو
میں دل وچوں ہے شوہ پایا، لوک جاون مکے مدینے ھُو
کہے فقیر میراں دا باھُو، سب دِلاں دے وِچ خزینے ھُو

عشق مؤذن دیاں بانگاں

عشق مؤذن دیاں بانگاں کنیں بلبل پیوی ھُو
خون جگر دا کڈھ کراہاں وضو صاف کیتوی ھُو
کن تکبیر فنائے والی مڑن محال تھیوی ھُو
پڑھ تکبیر تھیوی واصل باھُو تائیں شکر کیتوی ھُو

عاشق پڑھن نماز پرم دی

عاشق پڑھن نماز پرم دی جیں وچ حرف نہ کوئی ھُو
جیہا کیہا نت نہ سکے دردمنداں دل دھوئی ھُو
اکھیں نیر تے خون جگر دا اوتھے وضو پاک کریوئی ھُو
باھُو جیھ نہ ہلے تے ہونٹھ نہ پھڑکن خاص نمازی سوئی ھُو

عشق سمندر چڑھ گیا فلک تے

عشق سمندر چڑھ گیا فلک تے، کتول جہاز گھتیوے ھُو
عقل فکر دی ڈونڈی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ھُو
کڑکن کپڑ کے پون لہریں جداں وحدت وِچ وڑیوے ھُو
جس مرنے تھیں خلقت ڈردی باھو عاشق مرے تاں جیوے ھُو

علمے باہجھ کوئی فقر کماوے

علمے باہجھ کوئی فقر کماوے کافر مرے دیوانہ ھُو
سے ورہیاں دی کرے عبادت رہے اللہ کنوں بیگانہ ھُو
غفلت کنوں نہ کھلسن پردے دل جاہل بت خانہ ھُو
میں قربان تنہاندے باھُو جنہاں ملیا یار یگانہ ھُو

عاشق عشق ماہی دے کولوں

عاشق عشق ماہی دے کولوں کدی نہ تھیندے وانڈے ھُو
نیند حرام تنہاں تے ہوئی جہڑے ذاتی اسم کماندے ھُو
ہک پل مول آرام نہ آوے دن رات پھرن کرلاندے ھُو
جنہاں الف صحیح کر پڑھیا باھُو واہ نصیب تنہاندے ھُو

عاشق ہوویں تے عشق کماویں

عاشق ہوویں تے عشق کماویں دل رکھیں وانگ پہاڑاں ہو
لکھ لکھ بدیاں ہزار الاہے کرجانیں باغ بہاراں ہو
منصور جہے چک سولی دِتّے جہڑے واقف کُل اسراراں ہو
سجدیوں سر نہ چاہئے باہو توڑے کافر کہن ہزاراں ہو

عاشق عشق ماہی دے کولوں

عاشق عشق ماہی دے کولوں نت پھرن ہمیشہ کھیوے ہو
جیہنے جیندیاں جان ماہی نوں دِتی اُہ دوہیں جہانیں جیوے ہو
شمع چراغ جہاں دِل روشن سو کیوں بالن دیوے ہو
عقل فکر دی سوچ نہ باہو اوتھے کیا فہم کچیوے ہو

عاشق سوئی حقیقی جہڑا

عاشق سوئی حقیقی جہڑا قتل معشوق دے منّے ہو
عشق نہ چھوڑے مکھ نہ موڑے توڑے سے تلواراں کھنّے ہو
جتول دیکھے راز ماہی دے لگّے اوسے بنّے ہو
سچا عشق حسینؓ علیؓ دا باہو سر دِتا راز نہ بھنّے ہو

عشق دی بھاہ ہڈاں دا بالن

عشق دی بھاہ ہڈاں دا بالن عاشق بہ سکیندے ہو
گھت کے جان جگر وِچ آرہ دیکھ کباب تلیندے ہو
سرگردان پھرن ہر ویلے خون جگر دا پیندے ہو
ہوئے ہزاراں عاشق باہو پر عشق نصیب کہیندے ہو

عاشق ہکّو وضو جو کیتا

عاشق ہکّو وضو جو کیتا روزِ قیامت تائیں ہو
وِچ رکوع نماز سجودے رہندے سنج صباحیں ہو
ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں سب فقر دیاں جائیں ہو
عرش کولوں سے منزل اگے باہو ونج پیا کم تنہائیں ہو

عاشق دا دل موم برابر

عاشق دا دل موم برابر معشوقاں دل کالے ہو
طمع دے کے تُر تُر تکّے جیوں بازاں دے چالے ہو
باز بیچارہ کیوں کر اُڈے پیریں پیوس دیوانے ہو
تے جنہیں دل خرید نہ کیتا باہو گئے جہانوں خالے ہو

عشق دی بازی ہر جا کھیڈی

عشق دی بازی ہر جا کھیڈی شاہ گدا سلطاناں ہُو
عالم ، فاضل تے عامل کامل کردا چا حیراناں ہُو
تنبو ٹھوک بیٹھا وِچ دل دے چاتوڑس خلوت خاناں ہُو
عشق امیر فقیر ملیندے باہو ، دُوجا کون بیگاناں ہُو

عشق ماہی دے لائیاں اگّیں

عشق ماہی دے لائیاں اگّیں انہاں لگیاں کون بجھاوے ہُو
میں کیہ جاناں ذات عشق دی کہیٔ جہڑا در در جا جھکاوے ہُو
نہ خود سوویں نہ سوون دیوے ہتھوں سُتیاں آن جگاوے ہُو
میں قربان تنہاں دے باہو جہڑا وِچھڑے یار ملاوے ہُو

عشق حقیقی جنہاں پایا

عشق حقیقی جنہاں پایا موہنوں نہ کجھ الاون ہُو
دم دم دے وِچ آکھن مولا ، دِل نوں قید لگاون ہُو
سروری قادری خفی خفائی ہر اک ذکر کماون ہُو
میں قربان تنہاں تھیں باہُو جہڑے ہک نگاہ وِچ آون ہُو

عشق دریا محبت دے وِچ تھیں

عشق دریا محبت دے وِچ تھیں مردانے تریے ہُو
جتھے پون غضب دِیاں لہراں قدم اٹھائیں دھریے ہُو
اوجھڑ جھنگ بلائیں بیلے ویکھ ویکھ نہ ڈریے ہُو
نام فقیر تد تھیندا باہُو وِچ مطلب جد مریے ہُو

عشق دیاں اوّلیاں گلّاں

عشق دیاں اوّلیاں گلّاں جہڑا شرع تھیں دُور ہٹاوے ہُو
قاضی چھوڑ قضائیں جاون عشق طمانچہ لاوے ہُو
لوک ایانے متیں دیون عاشقاں مت نہ بھاوے ہُو
مڑن محال تنہاں نوں باہُو جنہاں صاحب آپ بلاوے ہُو

عشق شوہ دے دل کھڑایا

عشق شوہ دے دل کھڑایا آپ بھی نالے کھڑیا ہُو
کھڑیا کھڑیا وَلیا ناہیں سنگ محبوباں دے رَلیا ہُو
عقل فکر دیاں سب بھُل گئیاں جد دِل عشقے نال ملیا ہُو
میں قربان تنہاں تھیں باہُو جنہاں عشق جوانی چڑھیا ہُو

عقل فکر دی جا نہ کائی

عقل فکر دی جا نہ کائی جتھے وحدت سرِّ سبحانی ھو
نہ اوتھے مُلّاں پنڈت جوتشی نہ اوتھے علم قرآنی ھو
جد احد احد وکھالی دِتّی تاں گل ہووے فانی ھو
علم تمام کیتو نے حاصل باھو کتاباں ٹھپ اسمانی ھو

عشق اسانوں لسّیاں

عشق اسانوں لسّیاں جاتا ہُن کتھا آن مہاڑی ھو
نہ سوویں نہ سَون دیوے ہور ہیا بال رہاڑی ھو
پوہ ماگھ منگے خربوزے میں کتھوں لیساں واڑی ھو
عقل فکر دیاں سب بُھل گئیاں باھو جد عشق مچائی تاڑی ھو

عشق جنہاں دے ہڈّیں رچیا

عشق جنہاں دے ہڈّیں رچیا اوہ پھردے چپ چپاتے ھو
لُوں لُوں دے وِچ سو زباناں اوہ کردے گنگی باتے ھو
اوہ کردے وضو اسمِ اعظم دا جہڑے دریا وحدت وِچ نہاتے ھو
تد تھیں قبول نمازاں باھو جد یاراں یار پچھاتے ھو

عشق اسانوں لسّیاں جاتا

عشق اسانوں لسّیاں جاتا کر کر آوے دھائی ھو
جتّھ دیکھاں مینوں عشق دسیوے خالی جگہ نہ کائی ھو
مرشد کامل ایسا مِلیا جس دِل دی تاکی لائی ھو
میں قربان مرشد توں باھو جس دَسیا بھیت الٰہی ھو

عشق چلایا طرف اسماناں

عشق چلایا طرف اسماناں فرش عرش دکھایا ھو
روہ نی دُنیا ٹھگ نہ سانوں ساڈا اگّے جی گھبرایا ھو
اسیں پردیسی ساڈا وطن دور اڈا ایویں کوڈا لالچ لایا ھو
مرنے تھیں پہلاں جو مر گئے باھو تنہاں ہی رب نوں پایا ھو

عشق اسانوں لسّیاں جاتا

عشق اسانوں لسّیاں جاتا بیٹھا مار پتھلا ھو
وِچ جگر دے سنھ چلایوس کیتوس کم اوّلا ھو
جاں اندر وَڑ کے جھاتی پائی ڈٹھا یار اکلا ھو
باجھوں مِلیاں مرشد کامل باھو ہندی نہیں تسلا ھو

غوث قطب نے اُرے اریرے

غوث قطب نے اُرے اریرے عاشق جاہن اگیرے ہُو
جہڑی منزل عاشق پہنچے اوتھے غوث نہ پاندے ہُو
عاشق وچ وصال دے رہندے جتھاں لامکانی ڈیرے ہُو
میں قربان تنہاں تو باھُو جنہاں دا تو ذات بسیرے ہُو

فجریں ویلے وقت سویرے

فجریں ویلے وقت سویرے نت اُن کریں مزدوری ہُو
کاون الّھاں بکسے گلاں تربکی رلی چنڈوری ہُو
مارن چیکاں تے کرن مشقت پٹ پٹ کڈھن انگوری ہُو
ساری عمر پٹیندیاں گزری باھُو کدی نہ پئی انگوری ہُو

فکر کنوں کر ذکر ہمیشہ

فکر کنوں کر ذکر ہمیشہ اوہ لفظ تکھا تلواروں ہُو
ذاکر ہوئی جہڑے فکر کماون ہک پلک نہ فارغ یاروں ہُو
عشق دا بٹیا کدی نہ جھٹیا پٹ سٹیا مڈھ پہاڑوں ہُو
حق دا کلمہ باھُو عاشق پڑھدے رب رکھیں فقر دے پاروں ہُو

قلب نہ ہلیا تاں کیہ ہویا

قلب نہ ہلیا تاں کیہ ہویا کیا ہویا ذکر ربانی ہُو
روحی، قلبی، خفی، سرّی سبھے راہ حیرانی ہُو
شاہ رگ تھیں نزدیک اوہ رہندا یار نہ ملیا جانی ہُو
نام فقیر تنہاں دا باھُو جہڑے وسن لامکانی ہُو

کل قبیل کریئیسر کہندے

کل قبیل کریئیسر کہندے کارن در بحر دے ہُو
شش زمین تے شش فلک تے شش پانی تے تردے ہُو
چھپیاں حرفاں وچہ سخن اٹھاراں دو دو معنی ہر دے ہُو
مرشد ہادی صحی کر سمجھایا ہو اس پہلے حرف سطر دے ہُو

کلمے دی کل تدا پیوسے

کلمے دی کل تدا پیوسے جداں کل کلمے وچ کھولی ہُو
عاشق کلمہ اوتھے پڑھدے جتھے نور نبی دی ہولی ہُو
چوداں طبق کلمے دے اندر کیا جانے خلقت بھولی ہُو
اسانوں کلمہ پیر پڑھایا ہو جند جاں اوسے توں گھولی ہُو

کلمیں دی کل تداں پیوسے

کلمیں دی کل تداں پیوسے جداں کلمیں دل نوں پھڑیا ہو
بے درداں نوں خبر نہ کوئی درد منداں گل مڑھیا ہو
کفر اسلام دی کل تداں پیوسے جداں بھن جگر وچہ وڑیا ہو
میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں کلمہ صحی کر پڑھیا ہو

کلمیں دی کل تداں پیوسے

کلمیں دی کل تداں پیوسے جداں مرشد کلمہ دسیا ہو
ساری عمر وچہ کفر دے جالی بن مرشد دے دسیا ہو
شاہ علی شیر بہادر وانگن وڈھ کلمیں کفر نوں سٹیا ہو
دل صوفی تا ہووے باہو جاں کلمہ نوں نوں رسیا ہو

کلمے لکھ کروڑاں تارے

کلمے لکھ کروڑاں تارے ولی کیتے سے راہیں ہو
کلمے نال بجھائے دوزخ جتھے اگ بلے از گاہیں ہو
کلمے نال بہشتیں جاناں جتھے نعمت سنج صباہیں ہو
کلمے جیہی کوئی ناں نعمت باہو اندر دوہیں سراہیں ہو

کلمے نال میں نہاتی دھوتی

کلمے نال میں نہاتی دھوتی کلمے نال ویاہی ہو
کلمے میرا پڑھیا جنازہ کلمے گور سہائی ہو
کلمے نال بہشتیں جاناں کلمہ کرے صفائی ہو
مڑن محال تنہاں نوں باہو جنہاں صاحب آپ بلائی ہو

کُن فَیَکُون جدوں فرمایا

کُن فَیَکُون جدوں فرمایا اساں بھی کولوں ہاسے ہو
ہکے ذات صفات رب دی آہی ہکے جگ ڈھنڈیاسے ہو
ہکے لامکان اساڈا ہکے آن بتاں وچہ پھاسے ہو
نفس پلیت پلیتی کیتی باہو کوئی اصل پلیت تاں ناسے ہو

کیا ہویا بت اودھڑ ہویا

کیا ہویا بت اودھڑ ہویا دل ہرگز دور نہ تھیوے ہو
سے کوہاں میرا مرشد وسدا مینوں وچہ حضور دسیوے ہو
جیندے اندر عشق دی رتی اوہ بن شرابوں کھیوے ہو
نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جنہاں دی جیوے ہو

کوک دلا متاں رب سنے

کوک دلا متاں رب سنے چا درد منداں دیاں آہیں ھُو
سینہ میرا دردیں بھریا بھڑکن بھاہیں ھُو
تیلاں باہجھ نہ بلن مشالاں درداں باہجھ نہ آہیں ھُو
آتش نال یاراناں لا کے باھُو پھر اوہ سڑن کہ ناہیں ھُو

کامل مرشد ایسا ہووے

کامل مرشد ایسا ہووے جیہڑا دھوبی وانگوں چھٹے ھُو
نال نگاہ دے پاک کریندا وچ سجی صبون نا گھتے ھُو
میلیاں نوں کر دیندا چٹا وچ ذرہ میل نہ رکھے ھُو
ایسا مرشد ہووے باھو جیہڑا لوں لوں دے وچ وسے ھُو

کر عبادت پچھوتاسیں

کر عبادت پچھوتاسیں تیندی عمراں چار دہاڑے ھُو
تھی سوداگر کر لے سودا جاں جاں ہٹ تاں تاڑے ھُو
مت جانی دل ذوق منے موت مریندی دھاڑے ھُو
چوراں سادھاں رل پور بھریا باھُو رب سلامت چاڑے ھُو

گند ظلمات اندھیر غباراں

گند ظلمات اندھیر غباراں راہ نیں خوف خطر دے ھُو
کتھ آب حیات منور چشمے اوتے سائے زلف عنبر دے ھُو
کتھ محبوب دا خانہ کعبہ جتھے عاشق سجدہ کردے ھُو
دو زلفاں وچہ نین مصلے جتھے چاروں مذہب مِلدے ھُو
مثل سکندر ڈھونڈن عاشق اِک پلک آرام نہ کردے ھُو
خضر نصیب جہاندے باھو اوہ گھٹ اوتھے جا بھروسے ھُو

گیا ایمان عشقے دیوں پاروں

گیا ایمان عشقے دیوں پاروں ہو کر کافر رہیئے ھُو
گھت زنار کفر دا گل وچہ بت خانے وچہ بہیئے ھُو
جس خانے وچہ جانی نظر نہ آوے اوتھے سجدہ مول نہ دیہیئے ھُو
جاں جاں جانی نظر نہ آوے باھُو توڑے کلمہ مول نہ کہیئے ھُو

گجے سائے رب صاحب والے

گجے سائے رب صاحب والے کجھ نہیں خبر اصل دی ھُو
گندم دانہ بہتا چگیا ہُن گل پئی ڈور ازل دی ھُو
پھاہی دے وچہ میں پئی تڑپاں بُلبل باغ مثل دی ھُو
غیر دے تھیں سٹ کے باھو رکھیے اُمید فضل دی ھُو

گودڑیاں وچہ جان جھاندی

گودڑیاں وچہ جان جھاندی اوہ راتیں جاگن ادھیاں ھُو
سک ماہی دی ٹکن نہ دیندی لوک اُٹھے دیندے دیاں ھُو
اندر میرا حق تپایا اساں کھلیاں راتیں کڈھیاں ھُو
تن تھیں ماس جدا ہویا باھُو سوکھ جھلا رے ہڈیاں ھُو

لایحتاج جہاں نوں ہویا

لایحتاج جہاں نوں ہویا فقر تنہا نوں سارا ھُو
نظر جہاں دی کیمیا ہووے اوہ کیوں مارن پارا ھُو
دوست جہاں دا حاضر ہووے دشمن لین نہ وارا ھُو
میں قربان تنہا توں باھُو جہاں ملیا نبی سوہارا ھُو

لکھن سکھیوئی تے لکھناں جاتا

لکھن سکھیوئی تے لکھ ناں جاتا کیوں کاغذ کیتو ضائع ھُو
قط قلم نوں مارناں جانیں تے کاتب نام دھرایا ھُو
سبھ صلاح تیری ہوتی تہاڈی باھُو جہاں الف تے میم پکایا ھُو
صحیح صلاح تنہاں دی باھُو جہاں الف تے میم پکایا ھُو

لام لہو تے غیری دھندے

لام لہو تے غیری دھندے ہک پل مول نہ رہندے ھُو
عشق تے پٹے رکھ جڑھاں تھیں اِک دم ہول نہ سہندے ھُو
جیہڑے پتھر وانگ پہاڑاں آہے اوہ لون وانگوں گل وہندے ھُو
عشق سوکھا لاجے ہوندا باھُو سبھ عاشق ہی بن بہندے ھُو

لوک قبر دا کرسن چار

لوک قبر دا کرسن چار الحد بناؤن ڈیرا ھُو
چٹکی بھر مٹی دی پاس کرن ڈھیر اُچیرا ھُو
دے درد گھراں نوں ونجن کوکن شیرا شیرا ھُو
بے پرواہ درگاہ رب باھُو نہیں فضلاں باجھ نبیڑا ھُو

لوہا ہوویں پیا کٹیویں

لوہا ہوویں پیا کٹیویں تاں تلوار سدیویں ھُو
کنگھی وانگوں پیا چریویں تاں زلف محبوب بھریویں ھُو
مہندی وانگوں پیا گھوٹیویں تاں تلی محبوب رنگیویں ھُو
وانگ کپاہ پیا پنجیویں تاں دستار سدیویں ھُو
عاشق صادق ہوویں باھُو تاں رس پریم دی پیویں ھُو

موتو والی موت نہ ملی

موتو والی موت نہ ملی جیس وچہ عشق حیاتی ہو
موت وصال تھیسی ہک جدوں اسم پڑھیسی ذاتی ہو
عین دے وچوں عین جو تھیوے دُور ہووے قربانی ہو
ہوو اذکر ہمیش سڑیندا باہو دنیہاں سکھ نہ راتی ہو

مرشد وانگ سنارے ہووے

مرشد وانگ سنارے ہووے جیہڑا گھت کٹھالی گالے ہو
پا کٹھالی باہر کڈھے بندے گھڑے یا والے ہو
کنیں خوباں دے تدوں سہاون جدوں کٹھے پا اجالے ہو
نام فقیر تنہاندا باہو جیہڑا دم دم دوست سنبھالے ہو

مرشد مینوں حج مکے دا

مرشد مینوں حج مکے دا رحمت دا دروازہ ہو
کراں طواف دوالے قبلے ہووے حج تازہ ہو
کُن فَیکُون جدوں کا سنیا ڈٹھا مرشد دروازہ ہو
مرشد سدا حیاتی والا باہو اوہو خضر تے خواجہ ہو

مرشد کامل اوہ سہیڑیئے

مرشد کامل اوہ سہیڑیئے جیہڑا دو جگ خوشی وکھاوے ہو
پہلے غم ٹکڑے دا میٹے وت رب دا راہ سمجھاوے ہو
اس کلر والی کندھی نوں چا چاندی خاص بناوے ہو
جس مرشد ایتھے کجھ نہ کیتا باہو اوہ کوڑے لارے لاوے ہو

مرشد میرا شہباز الٰہی

مرشد میرا شہباز الٰہی ونج رلیا سنگ حبیباں ہو
تقدیر الٰہی چھکیاں ڈوراں کداں ملسی نال نصیباں ہو
کوہڑیاں دے دُکھ دُور کریندا کرے شفا مریضاں ہو
ہر اک مرض دا دارو تُو ہیں باہو کیوں گھتائیں وس طبیباں ہو

مرشد وسے سے کوہاں تے

مرشد وسّے سے کوہاں تے مینوں دسے نیڑے ہو
کی ہویا بت اوہلے ہویا پرواہ وسّے وچ میرے ہو
جیہاں الف دی ذات صحی کیتی اوہ رکھدے قدم اگیرے ہو
سخن قرب لبھے لیوسے باہو جھگڑے کل نبیڑے ہو

مرشد مکہ تے طالب حاجی

مرشد مکہ تے طالب حاجی کعبہ عشق بنایا ھُو
وچ حضور سدا ہر ویلے کریئے حج سوایا ھُو
ہر دم میتھوں جداناں ہووے دل ملنے تے آیا ھُو
مرشد عین حیاتی باہُو میرے لُوں لُوں وچہ سمایا ھُو

مرشد ہادی سبق پڑھایا

مرشد ہادی سبق پڑھایا بن پڑھیوں پیا پڑھیوے ھُو
اُنگلیاں وچہ کناں دے دتیاں بن سنیوں پیا سنیوے ھُو
نین نیناں وَلوں تر تر تکدے بن ڈٹھیوں پیا ڈسیوے ھُو
باہُو ہر خانے وچہ جانی دسدا کن سراہ وہ رکھیوے ھُو

مرشد باجھوں فقر کماوے

مرشد باجھوں فقر کماوے وچہ کفر دے بڈھے ھُو
شیخ مشائخ ہو بہندے حجرے غوث قطب بن اڈے ھُو
تسبیحاں نپ بہن مسیتی جویں موش بہندا اوڑ کھڈے ھُو
رات اندھاری مشکل پینڈا باہُو سَے سَے آون ٹھڈے ھُو

مال تے خان سب خرچ کراہاں

مال تے خان سب خرچ کراہاں کریئے خرید فقیری ھُو
فقر کنوں رب حاصل ہووے کیوں کیجے دلگیری ھُو
دنیا کارن دین ونجاون کوڑی شیخی پیری ھُو
ترک دُنیاں تھیں قادری کیتی باہُو شاہ میراں دی میری ھُو

میں کوجھی میرا دلبر سوہنا

میں کوجھی میرا دلبر سوہنا میں کیونکر اُسنوں بھانواں ھُو
ویہڑے ساڈے وڑدا ناہویں پئی لکھ ویلے پانواں ھُو
ناں میں سوہنی ناں دولت پلّے کیونکر یار مناواں ھُو
ایہہ دُکھ ہمیشاں رہسی باہُو رہ رونددی ہی مر جانواں ھُو

مذہباں دے دروازے اُچّے

مذہباں دے دروازے اُچّے راہ ربّاناں موری ھُو
پنڈتاں تے ملوانیاں کولوں چھپ چھپ لنگھیئے چوری ھُو
اُڈیاں مارن کرن بکھیڑے درد منداں دے گھوری ھُو
باہُو چل اتھائیں وسیئے جتھے دعویٰ ناں کس ہوری ھُو

میں شہباز کروں پرواز

میں شہباز کروں پرواز وچ دریا کرم دے ہو
زبان تاں میری کن برابر موڑاں کم قلم دے ہو
افلاطون ارسطو جیہیں میرے اگے کم دے ہو
حاتم جیہیں لکھ کروڑاں در باہو دے منگدے ہو

نال کرنگی سنگ نہ کریئے

نال کرنگی سنگ نہ کریئے کل نوں لاج نہ لایئے ہو
تے تربوز مول نہ ہوندے توڑے توڑ کے لے جایئے ہو
کانواں دے بچے ہنس نہ تھیندے توڑے موتی چوگ چگایئے ہو
کوڑے کھوہ نہ مٹھے ہوندے باہو توڑے سے مناں کھنڈ پایئے ہو

نہیں فقیری جھلیاں مارن

نہیں فقیری جھلیاں مارن ستیاں لوک جگاون ہو
نہیں فقیری وہندیاں ندیاں سکیاں پار لنگھاون ہو
نہیں فقیری وچ ہوا دے مصلے پا ٹھہراون ہو
فقیری نام تنہاں دا باہو جیہڑے دل وچ دوست ٹکاون ہو

ناں رب عرش معلیٰ اُتے

ناں رب عرش معلیٰ اُتے ناں رب خانے کعبے ہو
ناں رب علم کتابیں لبھا ناں رب وچ محرابے ہو
گنگا تیرتھیں مول نہ ملیا مارے پینڈے بے حسابے ہو
جد دا مرشد پڑھایا باہو چھٹے سب عذابے ہو

نت اساڈے کھلے کھاندی

نت اساڈے کھلے کھاندی ایہاد نیاز شتی ہو
جیندے کارن بہہ بہہ روون شیخ مشائخ چشتی ہو
جس جس اندر حب دنیا دی ڈاہڈی انہاں دی کشتی ہو
دنیا ترک کرن ہے حضرت باہو خاصہ راہ بہشتی ہو

ناں میں عالم ناں میں فاضل

ناں میں عالم ناں میں فاضل ناں مفتی ناں قاضی ہو
ناں دل میرا دوزخ منگے ناں شوق بہشتیں راضی ہو
ناں میں تریہے روز رکھے ناں میں پاک نمازی ہو
باجھ وصال اللہ دے باہو دنیا کوڑی بازی ہو

ناں میں سنی ناں میں شیعہ

ناں میں سنی ناں میں شیعہ میرا دوہاں توں دل سڑیا ہو
مک گئے سبھ خشکی پینڈے جدوں دریا رحمت وچہ وڑیا ہو
کئی من تارے تر تر ہارے کوئی کنارے چڑھیا ہو
صحیح سلامت چڑھ پار گئے باہو جنہاں مرشد دا لڑ پھڑیا ہو

ناں میں ہندو ناں اوہ مومن

ناں میں ہندو ناں اوہ مومن ناں سجدہ دین مسیتی ہو
دم دم دے وِچہ ویکھن مولا جنہاں قضا نہ کیتی ہو
آہے دانے تے بنے دیوانے جنہاں ذات صحی ونج کیتی ہو
میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں عشق بازی چن لیتی ہو

نفل نمازاں کم زناناں

نفل نمازاں کم زناناں روزے صرفہ روٹی ہو
مکے دے ول سوئی جاندے گھروں جنہاں تروٹی ہو
اُچیاں بانگاں سوئی دیون نیت جنہاں دی کھوٹی ہو
کی پروا تنہاں توں باہو گھر وِچہ لدھی بوٹی ہو

ناں کوئی طالب ناں کوئی مرشد

ناں کوئی طالب ناں کوئی مرشد سب دلاسے مٹھے ہو
راہ فقر دا پرے پریرے سب حرص دنیا دے کٹھے ہو
شوق الٰہی غالب ہویاں جند مرلے تے اوٹھے ہو
باہو جیں تن بھڑ کے بھانبڑ ہوندی اون مرن تراہئے بھکھے ہو

ناں میں سیر ناں پا چھٹا

ناں میں سیر ناں پا چھٹا کی ناں پوری سرساہی ہو
ناں میں تولہ ناں میں ماشہ ہن گل ریتاں تے آئی ہو
رتی ہونواں ونج رتیاں تلاں اوہ بھی پوری ناہی ہو
وزن تول پورا ونج ہوسی باہو جداں ہوسی فضل الٰہی ہو

نیڑے وسن دُور دسیون

نیڑے وسن دُور دسیون ویڑھے ناہیں وڑدے ہو
اندروں ڈھونڈن داول نہ آیا مورکھ باہروں ڈھونڈوں چڑھدے ہو
دور گیاں کچھ حاصل ناہیں شوہ لبھے وچہ گھر دے ہو
دل کر صیقل شیشے وانگوں باہو دُور تھیوں کل پردے ہو
رنگ بھبھوت ملیندے ڈٹھے سے جوان لکھینے ہو
میں قربان تنہاں توں باہو جیہڑے ہوندیاں ہوون بینے ہو

وحدت دے دریا

وحدت دے دریا اچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ہو
ہک بت خانے واصل تھیّے ہک پڑھ پڑھ رہے مسیتی ہو
فاضل چھڈ فضیلت بیٹھے عشق بازی جان لیتی ہو
ہرگز رب نہ ملدا باھو جنہاں ترٹی چوڑ نہ کیتی ہو

وحدت دا دریا الٰہی

وحدت دا دریا الٰہی جتھے عاشق لیندے تاری ہو
مارن ٹبیاں ہو کڈھن موتی آپو آپی واری ہو
درّ یتیم وچہ لیے لشکارے جیوں چن لاٹاں ماری ہو
سوکیوں نہیں حاصل بھردے باھو جھڑے نوکر نیں سرکاری ہو

ونجن سر تے فرض ہے مینوں

ونجن سر تے فرض ہے مینوں قول قالوا بلیٰ ادا کر کے ہو
لوک جانے متفکر ہوئیاں وچہ وحدت دے ڈر کے ہو
شوہ دیاں باراں شوہ ونج لہسیاں عشق تلہ سر دھر کے ہو
جیوندیاں شوہ کسے نہ پایا باھو جیں لدھا تیں مر کے ہو

ویہہ ویہہ ندیاں تارو ہویاں

ویہہ ویہہ ندیاں تارو ہویاں بمبل چھوڑے کاہاں ہو
یار ساڈا رنگ محلیں در تے کھلے سکا ہاں ہو
ناں کوئی آوے ناں کوئی جاوے اسیں کیں ہتھے لکھ منجاہاں ہو
جے خبر جانی دے آوے باھو کھڑ کلیوں پھل تھواہاں ہو

ہُو دا جامہ پہن کر

ہُو دا جامہ پہن کر ہاں اسم کہاون ذاتی ہو
کفر اسلام ذاتی نہ منزل ناں اوتھے موت حیاتی ہو
شاہ رگ تھیں نزدیک لدھو سے پا اندروے جھاتی ہو
اوہ اساں وچہ اسیں انہاں وچہ باھو دور رہی قرباتی ہو

ہک جاگن ہک جاگ نہ جاگن

ہک جاگن ہک جاگ نہ جاگن ہک جاگدیاں ہی ستے ہو
ہک سرتیاں جا واصل ہوئے ہک جاگدیاں ہی مٹھے ہو
کے ہویا جے گھگو جاگے جیہڑا لیندا ساہ اپٹھے ہو
میں قربان تنہاں توں باھو جنہاں کھوہ پریم دے جتے ہو

ہک دم بجن تے لکھ دم ویری

ہک دم بجن تے لکھ دم ویری ہک دم دے مارے مردے ہُو
ہک دم پچھے جنم گوایا چور بنے گھر گھر دے ہُو
لائیاں دا اوہ قدر کی جانن جیہڑے محرم ناہیں سرّ دے ہُو
سو کیوں دھکے کھاون باہُو جیہڑے طالب سچے در دے ہُو

ہر دم شرم دی تند تروڑے

ہر دم شرم دی تند تروڑے جاں ایہہ چھوڈک ہلے ہُو
کھڑک بالاں عقل دا دیوا مینوں برہوں انھیری جھلے ہُو
اُجڑ گیا ندے بھیٹ نیارے لکھ لعل جواہر رُڑ نے ہُو
دھوتیاں داغ نہ لہندے باہُو جیہڑے رنگ مجیٹھی ڈھلے ہُو

ہسن دتے کے رووَن لیوئی

ہسن دتے کے رووَن لیوئی تینوں دِتا کس دلاسا ہُو
عمر بندے دی اینویں دہانی جیویں پانی وِچ پتاسا ہُو
سوڑی اسامی مُٹ جیہیں پلٹ نہ سکسیں پاسا ہُو
تیتھوں صاحب لکھیا منگھسی باہُو رتی گھٹ نہ ماسا ہُو

ہور دوانہ دل دی کاری

ہور دوانہ دل دی کاری کلمہ دل دی کاری ہو
کلمہ دور زنگار کریندا کلمیں میل اُتاری ہو
کلماں ہیرے، لعل، جواہر، کلماں ہٹ پساری ہو
اتھے اوتھے دوہیں جہانیں باہُو کلمہ دولت ساری ہو

ہکی ہکی پیڑ کولوں

ہکی ہکی پیڑ کولوں کُل عالم کے عاشقاں لکھ لکھ پیڑ سہیڑی ہُو
جتھے دھن رُڑھن دا خطرہ ہووے کون چڑھے اس بیڑی ہُو
عاشق چڑھدے تاں صلاحاں دے اونہاں تار کپر وِچ بھیڑی ہُو
جتھے عشق پیا تلداناں رتیں دے باہُو اتھے عاشقاں لذت تکھڑی ہُو

یار یگانہ ملسی تینوں

یار یگانہ مِلسی تینوں، جے سر دی بازی لائیں ہُو
عشق اللہ وِچ ہو مستانہ ہُو ہُو سدا الائیں ہُو
نال تصور رسم اللہ دے، دم نوں قید لگائیں ہُو
ذاتے نال جاں ذاتی رلیا تد باہُو نام سدائیں ہُو

سدّ واِک وار آقا کرو مہربانیاں

اکھاں ایہہ نمانیاں روندیاں تے رہندیاں
اِک پل تیرا ایہہ وچھوڑا نہیوں سہندیاں
تیرے باجھوں چین میرے دِل نوں نہ مِلدا
توں ایں سہارا اِک دکھیاندے دِل دا
ہر ویلے تیریاں اُڈیکاں مینوں رہندیاں
اکھاں ایہہ نمانیاں روندیاں تے رہندیاں
بن بن ٹولیاں مدینے جدوں جاندیاں
ویکھ ویکھ یاداں مینوں تیریاں ستاندیاں
آ کے ہُن ویکھ تے توں کی پیاں کہندیاں
اِک پل تیرا ایہہ وچھوڑا نہیوں سہندیاں
سدّو اِک وار آقا کرو مہربانیاں
میں وی جا کے چُماں تیرے روضے دِیاں جالیاں
آساں تے اُمیداں پیاں ترلے نے لیندیاں
آکھاں ایہہ نمانیاں روندیاں تے رہندیاں
گل سُن جا راہیا جاندیا مدینے نوں
آکھیں جا کے مکّی والے نگینے نوں

ہونٹاں اُتے یاداں میرے نے ناں تیرا لیندیاں
اِک پل تیرا ایہہ وچھوڑا نہیوں سہندیاں
پتہ نہیں لوکاں جی اوہ ویلا کدوں آوے گا
سانوں وی اوہ سوہنا جدوں کول بلاوے گا
جدائیاں مینوں دِنے راتیں ڈنگدیاں رہندیاں
ہر ویلے تیریاں اُڈیکاں مینوں رہندیاں

●

بس مل جائے مدنی ماہی

جیہدا ناں کوئی ثانی جگ وِچ
جیہدا کلمہ پڑھے خدائی
اوس نوں نجدیہ توں گھٹاویں
جیہدی عاشق ذات الٰہی
دو جگ تے ہے سایہ اُس دا
جیہڑا دیس عرب دا ماہی
یا رب ہو نواز نمیں منگدا
بس مل جائے مدنی ماہی

●

آکھیں سوہنے نوں وائے نی

آکھیں سوہنے نوں وائے نی جے تیرا گزر ہووے
میں مر کے وی نئیں مردا جے تیری نظر ہووے
دم دم نال ذکر کراں میں تیریاں شاناں دا
تیرے نام توں وار دیاں جنی میری عمر ہووے
جے جین دا چاء رکھنا توں راہیا مدینے دیا
سوہنے دے دوارے تے مر جاویں جے مر ہووے
اوہدی ذات تے ہر ویلے پھل چڑھدے درداں دے
چرچا میرے سوہنے دا پیا شام و سحر ہووے
دیوانیو بیٹھ رہو محفل نوں سجا کے تے
شاید میرے آقا دا ایتھوں وی گزر ہووے
ایہو کردا اے جی میرا ملے اِذن حضوری دا
سرکار دی چوکھٹ تے کدی میرا وی سر ہووے
کیوں فکر کرے دل وچہ ماسہ وی اگیرے دا
اوہنوں ستے ای خیراں نیں جیہدا سائیں مگر ہووے

(تمت بالخیر)